

være en Ubillighed at lægge Skatten paa Malten, og at i det Hele Skatten paa det færdige Produkt vil være den, som de Fleste ville sætte Pris paa. Hertil kommer, at den Udsørsel, der er i Begreb med at foregaa her fra Landet af baierst O, med Lethed vilde kunne faae den Afgift tilbage, der er givet af det færdige Produkt. Den vil kunne faae akkurat den samme Afgift tilbage og ikke en mindre, som Lovforslaget nu forudsætter, hvad der dog maaste vil trykke lidt paa Udsørselen.

Jeg skal ikke komme ind paa det saa meget omtalte Kompensationsspørgsmaal, men jeg maa dog bemærke, at, naar man, som det blev fremført forleden, betragter det som en Ret, en Retfærdighedsakt, om jeg saa maa sige, at der paa Grund af den tidligere Lov af 5te August 1864 skal estergives omtrent et Beløb af 1½ Million, med andre Ord, at Toldindtægten bliver omformet paa en saadan Maade, at Statskassens Indtægt af den bliver 1½ Million mindre, saa kan jeg ikke ret indse Forbindelsen mellem disse to Ting. Dersom man kunde sige: Vi ville høre Loven af 5te August 1864; nu kunne vi taale at undvære denne Indtægt, og altsaa ville vi høre den, saa er det en Betragtning, som jeg endda kunde forstaa, saa vilde den komme dem til Gode, som i saa mange Aar nu have betalt denne Skat; men da man jo tværtimod finder, at de Ting, man har beskattet i Loven af 1864, nemlig Vin, Spiritus og indenlandts Brændevin osv. netop er Noget, der bør beskattes, og man jo paa ingen Maade vil gaa ned under den Beskatning, man har for disse Ting i Toldloven i Forbindelse med Loven af 1864, saa ser jeg ikke, at man yder nogensomhelst Retfærdighedshandling. Man siger, at man kan undvære 1½ Million i Toldindtægter; meget godt, men jeg kan ikke skjønne, hvorledes det staaer i Forbindelse med den tidligere Lov af August 1864. Kunde man stryge den og sige: Vi kunne tage Skatten fra de Varer, som vi lagde den paa eller forbyde den med ved denne sidste Lov, det Raisonnement kunde jeg maaste gaa ind paa, men jeg forstaa ikke den anden Betragtning. Naar vi faae en Toldreform, bliver det jo isørigt nødvendigt at slaa de to Love sammen; og saa kan man spørge, ikke af Hensyn til den saakaldte Krigsskatlov af 5te August 1864, men ganske i Almindelighed, om man kan og vil taale at lade Statsindtægterne gaa ned f. Ex. med 1½ Million. Det er af de Spørgsmaal, som man gjerne kan sige er vanskeligt bestemt at besvare, idet det beror paa, hvilke Forventninger man gjør sig om at kunne gennemføre en hel Del Foranstaltninger, som man ønsker i Fremtiden. Man maa jo i Fremtiden træde idetmindste nogle Afgifter til Forsvaret, til Skolevesenet; man maa ogsaa ønske, at Embedsmændene maa faae et Lillæg, hvortil de i saa høi Grad trænge; der er adskillige Ting, der skal gives Penge ud til, og

om man i saa Henseende har saa tilstrækkeligt, at man kan affe Noget, er et Spørgsmaal, jeg, som sagt, ikke nu skal indlade mig paa. Jeg vil kun sige, at hvis der her i Landet bagved ethvert aktivt Ministerium altid er Folk, der tænke paa Muligheden af at træde ind i dets Nabs — og det er jo Noget, der finder Sted i alle konstitutionelle Stater, saa at altsaa den Mulighed ogsaa kan være tilstede i dette Land, saa vil den Behreidelse, som det nuværende Ministerium, naar det engang maatte gaa af, kunde faae, fordi det havde efterladt sine Efterfølgere en stor Statskasse, være let at bære. Det er i det Hele taget en Feil at tro, at Pengene, fordi de komme ind i Statskassen, forsvinde eller blive unyttige. Jeg skal, som sagt, slet ikke gaa ind paa Spørgsmaalet om netop en Eftergivelse af 1½ Million eller ikke, men jeg vil blot holde fast, at det er en stor Styrke for et Land at have en velfyldt Statskasse, velordnede Finantser og en stadig aftagende Statsgjæld, og jeg tror, at det er en Behreidelse, som ethvert Ministerium, der har støttet en saadan Opfattelse, kan bære med Lethed.

Verche: Jeg finder det meget naturligt, at den høitærede Finantsminister, hvem jo Statskassens Løv i høi Grad maa være magtpaaliggende, kunde ønske en idetmindste tilnærmelsesvis Kompensation for det Tab i Indtægter, som den nye Toldlov kunde medføre, og at han derfor søger disse Indtægter baade indenfor og udenfor Toldlovens Omraade, og at han ikke kan ønske den nuværende store Beholdning i sølelig Grad afficeret ved denne Leilighed, saameget mindre, som der jo forestaar i en ikke fjern Fremtid store Reforme, Reforme, der kunne være saa kostbare, at alene nogle af dem muligvis kunde sluge omtrent hele Beholdningen. Jeg kan saaledes særdeles vel forstaa den høitærede Finantsministers Standpunkt; jeg kan ogsaa godt forstaa, at han, idet han søger efter Kompensationsmidler, har kunnet komme til at kaste sine Bine paa Ølet. Jeg kan ikke se rettere, end at O afgiver et særdeles godt Skatteobjekt. Det er jo brugt i mange fremmede Lande i den senere Tid som Skatteobjekt og paa mange Steder ganske anderledes intensjot, end her er foreslaaet — den her foreslaaede Skat er efter min Mening overordentlig lemsældig —; men selv her i Landet er denne Løve jo ikke ganske ny. Den er dukket frem i 1857—58, den er dukket frem i 1865—66 efter den sidste Krig og saa endelig i 1872; dengang naaede den her ind i Rigsdagen, men videre naaede den ikke. Jeg vil haabe, at den denne Gang naaer noget videre. Denne Skat forekommer mig, som sagt, at være meget lemsældig, og den indeholder en Sondring, jeg for mit Vedkommende lægger en hel Del Vægt paa, nemlig Sondringen mellem det stærkere, skattepligtige O og det svagere O, der skal betragtes som en Nødvendighedsartikel, og